

Arrest

nr. 159 988 van 14 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 154 875 van 21 oktober 2015 waarbij de schorsing van de voorlopige maatregelen ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 11 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing haar grondslag vindt in de definitieve weigering van een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zodat, wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, wat in casu het geval is (zie hieronder) waardoor de Raad zich niet dient uit te spreken over de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 2 juli 2014, nr. 10 614 (c)).

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 en 8 van het EVRM. Zij stelt dat de verzoekende partij meer dan 5 jaar in de asielprocedure zat en haar leven als het ware bevroren was. De verzoekende partij heeft zich volledig geïntegreerd en bouwde een uitgebreide vriendenkring op. Zij kan zich goed uitdrukken in het Frans en in het Engels en heeft tevens een part-time contract van onbepaalde duur. Bovendien lijdt de verzoekende partij aan een ernstige vorm van diabetes: zonder behandeling zal zij een mensonwaardig leven lijden en overlijden. De verzoekende partij volgt hiervoor een behandeling in België bij een specialist. Zij verwijst naar een medisch attest van voormelde specialist dat gevoegd werd bij het verzoekschrift. Zij besluit dat de verzoekende partij geen enkele familie meer heeft in het land van herkomst en kan terugvallen op een uitgebreide vriendenkring in België.

Waar de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM verwijst naar haar eigen medische situatie, wordt erop gewezen dat het beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van 14 mei 2013 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, verworpen werd bij arrest van 31 maart 2015 met nr. 142. 511. De verzoekende partij brengt in het kader van haar medische situatie verder geen nieuwe elementen aan, waarover nog niet geoordeeld werd, die aantonen dat er een schending van artikel 3 van het EVRM voorhanden is.

Waar verzoeker van mening is dat haar uitgebreide vriendenkring wel degelijk valt onder artikel 8 van het EVRM wijst de Raad erop dat de feiten aangehaald door de verzoekende partij in haar verzoekschrift, namelijk de uitgebreide vriendenkring en haar tewerkstelling en integratie, niet valt onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840). De verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat het in casu zou gaan om meer dan gewone sociale relaties.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert verder de schending aan van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar eveneens aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303. Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86.).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). In casu stelt de verzoekende partij dat er rekening moest gehouden worden met het familieleven en de medische problematiek van de verzoekende partij, maar laat zij na aan te geven op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bovendien dat er in casu geen schending voorligt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De schending van artikel 41 van het handvest wordt niet aangetoond.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 19 oktober 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in.

Ter terechtzitting van 4 januari 2016 wordt vooreerst gewezen op het gegeven dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een vetrekdatum was voorzien met IOM op 16 december 2015. Aan de raadvrouw van de verzoekende partij werd vervolgens de vraag gesteld of de verzoekende partij zich nog op het grondgebied van het Rijk bevindt. Hierop antwoordt de raadvrouw van de verzoekende partij dat de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten doch dat ze meent dat de verzoekende partij niet vrijwillig is vertrokken, doch gerepatriëerd werd. Gezien de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk heeft verlaten en, dit ongeacht of het een vrijwillig vertrek was dan wel een gedwongen repatriëring, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd en aldus uit het rechtsverkeer is verdwenen zodat dient vastgesteld te worden dat het beroep zonder voorwerp is geworden en om deze redenen onontvankelijk lijkt. De raadvrouw van de verzoekende partij wordt

uitgenodigd om op deze vaststelling te reageren en eventueel ook nog te reageren op de in de beschikking van 2 oktober 2015 opgenomen grond.

De verzoekende partij stelt het volgende:

“Adv VzP stelt dat VzP inmiddels gedwongen vertrokken zou zijn. De kamervoorzitter stelt vast dat zodoende de zaak zonder voorwerp is geworden. Adv VzP stelt dat zij zich gedraagt naar de wijsheid wat betreft het zonder voorwerp worden van de zaak, maar dat ze wel dacht dat het een gedwongen verwijdering was en stelt dat zij nog steeds belang heeft omwille van de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij volhardt in haar verzoekschrift.”

Aangezien de raadvrouw van de verzoekende partij erkent dat deze laatste het Belgisch grondgebied heeft verlaten, heeft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering gekregen en is het uit het rechtsverkeer verdwenen. De argumentatie van de raadvrouw van de verzoekende partij dat zij nog steeds belang heeft bij haar beroep kan niet worden gevolgd. Zij erkent dat de bestreden beslissing werd uitgevoerd en gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad betreffende het standpunt dat de bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen. Zoals reeds aangegeven is de Raad van oordeel dat het beroep zonder voorwerp is geworden. Hierdoor dringt zich de vraag naar het belang van de verzoekende partij of naar de juistheid van de beschikking niet meer op.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU